

Nora Roberts

Kijk niet terug

band 1

Een vreselijke tragedie laat een stadje
gebroken achter. Maar is het kwaad geweken?

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Op vrijdag 22 juli 2005 bestelde Simone Knox een grote Fanta – orange – voor bij haar popcorn en Swedish Fish winegums. Die combinatie, haar vaste keuze als ze naar de bioscoop ging, veranderde niet alleen haar leven, maar redde dat naar alle waarschijnlijkheid ook. Toch zou ze nooit meer Fanta drinken.

Maar op dat moment wilde ze alleen in de bioscoopzaal gaan zitten met haar twee hartsvriendinnen en opgaan in de duisternis.

Omdat haar leven op dat moment zwaar klote was, en het dat voor de rest van die zomer en misschien zelfs voor altijd zou blijven.

De jongen van wie ze hield, de jongen met wie ze zeven maanden, twee weken en vier dagen lang verkering had gehad, de jongen met wie ze had gedacht alles samen te doen tijdens haar laatste schooljaar – hand in hand, ongeremd – had het uitgemaakt.

Per sms.

Klaar met tijd verspillen, wil bij iemand zijn die het echt wil doen en dat ben jij niet daarom is het uit doe!

In de overtuiging dat hij dat niet echt kon menen had ze geprobeerd hem te bellen, maar hij had niet opgenomen. Ze had hem drie sms'jes gestuurd, waarin ze zichzelf had vernederd.

Daarna was ze naar zijn MySpace-pagina gegaan. Vernedering was nog zacht uitgedrukt voor wat ze toen had gevoeld.

Oude kapotte exemplaar verruild voor knappe nieuwe.

Simone uit! Tiffany in!

Heb loser aan de kant gezet en zal deze zomer tot eindexamen 2006 het lekkerste stuk aan mijn arm hebben.

Zijn bericht – met foto's – had al reacties uitgelokt. En hoewel ze slim genoeg was om te snappen dat hij zijn vrienden opdracht had gegeven om gemene, hatelijke dingen over haar te zeggen, maakte dat de pijn, en de vernedering, er niet minder op.

Dagenlang had ze getreurd. Ze had haar toevlucht gezocht bij de troost en de gerechtvaardigde verbolgenheid van haar twee beste vriendinnen. Ze was uit haar slof geschoten bij de schimpscheuten van haar jongere zusje, had zichzelf naar haar vakantiebaantje gesleept en

naar de wekelijkse tennisles op de club, die ze van haar moeder moest volgen.

Een sms'je van haar oma maakte haar zachtjes aan het snotteren. Of CiCi nou aan het mediteren was bij de Dalai Lama in Tibet, uit haar dak ging bij de Rolling Stones in Londen of schilderde in haar studio op Tranquility Island, ze slaagde er altijd in om alles over iedereen te weten.

*Nu doet het pijn, en die pijn is echt, schat-
tebout van me. Maar wacht een paar weken
en dan beseft je dat hij gewoon de zoveelste
klootzak is. Hou je haaks en namasté.*

Simone vond niet dat Trent een klootzak was (al waren Tish en Mi dat allebei hartgrondig met CiCi eens). Zelfs al had hij haar gedumpt, en dat op een bijzonder gemene manier, alleen omdat ze hét niet met hem wilde doen. Daar was ze gewoon nog niet aan toe. Trouwens, Tish had het gedaan met haar ex-vriendje, na afloop van het schoolbal van de vijfde klas – en daarna nog twee keer – en toen had hij haar alsnog aan de kant gezet.

Het ergste was dat ze nog steeds van Trent hield en haar wanhopige, zestienjarige hart

wist zeker dat ze nooit meer van een ander zou houden. Weliswaar had ze de pagina's uit haar dagboek waarop ze haar toekomstige namen had geschreven – mevrouw Trent Woolworth, Simone Woolworth-Knox, S.K. Woolworth – in kleine stukjes gescheurd en die daarna samen met alle foto's die ze van hem had verbrand in de terrashaard. Samen met haar vriendinnen had ze daar een echte girlpower-ceremonie van gemaakt, maar toch hield ze nog van hem.

Maar zoals Mi had gezegd ging het leven door, en aangezien ze totaal geen zin had om met haar moeder en zusje door het winkelcentrum te sjokken, had ze besloten om naar de bioscoop te gaan. En Mi bofte, want het was haar beurt om de film te kiezen, dus zat Simone vast aan een of ander sciencefictiongeval dat *The Island* heette, en dat Mi dolgraag wilde zien.

Tish had geen bezwaar tegen die film. Als actrice in spe beschouwde ze het ervaren van films en toneelstukken als een plicht en een oefening voor haar toekomstige beroep. Bovendien stond Ewan McGregor in haar top vijf van acteur-vriendjes.

‘Laten we alvast naar de zaal gaan. Ik wil een goede plek.’ Mi, klein, lenig, met donkere,

dramatische ogen en haar dikke haar in een bobkapsel, pakte haar popcorn – zonder margarine –, haar drankje en de pinda-m&m's waar ze gek op was.

Afgelopen mei was ze zeventien geworden, en ze had slechts af en toe een afspraakje, aangezien ze op dat moment meer interesse had voor bètavakken dan voor jongens. De enige reden dat ze geen studee genoemd kon worden was dat ze een uitstekende turnster en een gewaardeerd lid van het cheerleaderteam was.

Helaas werd dat team geleid door een zekere Tiffany Bryce, inpikster van andermans vriendje en slet.

‘Ik moet naar de wc.’ Tish – popcorn met twee porties margarine, cola en chocoladepermuntjes – stak haar vriendinnen haar snacks toe. ‘Ik vind jullie in de zaal wel.’

‘Ga niet staan prutsen aan je gezicht en je haar,’ zei Mi waarschuwend tegen haar. ‘Dat ziet toch niemand meer als de film begint.’

Bovendien was Tish toch al volmaakt, dacht Simone. Ze deed haar best om ook Tish' popcorn te dragen terwijl ze met Mi naar een van de drie filmzalen in de bioscoop van het overdekte winkelcentrum de DownEast Mall liep.

Tish had lang, steil, zijdeachtig kastanjebruin

haar – met door de kapper aangebrachte highlights, omdat háár moeder niet vastgeroest zat in de jaren vijftig. Haar gezicht – Simone deed niets liever dan gezichten bestuderen – had een klassieke, ovale vorm dat een flirterige charme kreeg door kuiltjes, en die waren vaak te zien aangezien Tish altijd wel een reden vond om te glimlachen. Simone vermoedde dat ze zelf ook vaak zou glimlachen als ze een lang, welgevormd lichaam zou hebben, plus felblauwe ogen en kuiltjes in haar wangen.

En als klap op de vuurpijl stonden de ouders van Tish helemaal achter haar plannen om actrice te worden. Simone vond dat haar vriendin een enorme bofkont was. Een knap uiterlijk, een leuk karakter, intelligentie, en ook nog eens ouders die er iets van begrepen.

Maar toch hield ze van Tish.

Met zijn drieën hadden ze het plan gesmeed – dat voorlopig nog geheim moest blijven omdat Simones ouders nergens van wisten – om de zomer na hun eindexamen door te brengen in New York.

Misschien zouden ze er zelfs gaan wonen, dat moest wel opwindender zijn dan Rockpoint in Maine.

Maar ja, volgens Simone was zelfs een zand-

duin in de Sahara opwindender dan Rockpoint, Maine.

En New York? Felle lichten, horden mensen.
Vrijheid!

Mi kon aan Columbia gaan studeren om arts te worden. Tish kon een opleiding volgen om actrice te worden en audities aflopen. En zij kon... iets gaan studeren.

Iets wat geen rechten was, wat haar stomme ouders wilden. Dat was op zich geen verrassing, maar was wel erg afgezaagd omdat haar vader een bekende advocaat was.

Ward Knox zou teleurgesteld zijn, maar dat moest dan maar.

Misschien zou ze naar de kunstacademie gaan en een beroemd kunstenaar worden, net als CiCi. Daar zouden haar ouders van flippen. En net als CiCi zou ze de ene minnaar na de andere nemen en weer aan de kant zetten. (Als ze eraan toe was om het te doen.)

Daar zou Trent Woolworth van op zijn neus kijken.

‘Kom terug,’ zei Mi gebiedend, en ze gaf Simone een por met haar elleboog.

‘Wat nou? Ik ben hier toch?’

‘Nee, je zit in de Simone Piekerzone. Kom eruit, stap de gewone wereld in.’

Nou, misschien vond ze het wel fijn in de SPZ, maar... ‘Dan moet ik de deur openen met mijn mentale kracht, want ik heb mijn handen vol. Goed, geregeld. Ik ben weer terug.’

‘Het brein van Simone Knox is een wonderbaarlijk iets.’

‘Ik mag hem alleen voor goede dingen gebruiken, en niet om Tiffany te laten smelten tot een plasje slettendrab.’

‘Dat is ook nergens voor nodig. Haar brein is al een plasje slettendrab.’

Vriendinnen wisten altijd precies het juiste te zeggen, dacht Simone. Ze zou zich weer bij Mi en Tish in de gewone wereld voegen – zodra Tish klaar was met het optutten van haar toch al volmaakte gezicht op het toilet – en de SPZ laten voor wat die was.

Omdat het een première op vrijdagavond was, zat de zaal al halfvol toen ze naar binnen gingen. Mi koos drie stoelen exact in het midden, en nam zelf de derde van het gangpad, zodat Simone – nog altijd met een gebroken hart – tussen Tish en haar in kon gaan zitten. Vanwege haar lange benen verdiende Tish de stoel naast het gangpad.

Mi schoof heen en weer op haar stoel. Ze had al uitgerekend dat ze zes minuten hadden

tot de lampen zouden uitgaan.

‘Je moet morgen naar Allies feestje gaan.’

De SPZ lonkte. ‘Ik ben nog niet toe aan een feest en je weet dat Trent ook zal komen, met die sletterige geestdrab Tiffany.’

‘Ja, daarom juist, Siem. Als jij niet gaat, zal iedereen denken dat je je verstoopt, dat je nog niet over hem heen bent.’

‘Dat doe ik ook, en dat ben ik ook niet.’

‘Daar gaat het niet om,’ zei Mi indringend. ‘Je moet hem die voldoening niet gunnen. Je gaat met ons mee. Tish gaat weliswaar met Scott, maar hij is cool, en je moet iets schitterends aantrekken. Laat Tish je haar doen en je opmaken, want dat kan ze goed. En dan moet jij zo doen van: Wat, wie, hij? Laat zien dat je over hem heen bent. Schreeuw het van de daken.’

Simone voelde de SPZ trekken. ‘Ik geloof niet dat ik dat kan. Tish is de actrice, niet ik.’

‘Toen we afgelopen lente *Grease* als schoolmusical hebben opgevoerd, heb jij Rizzo gespeeld. Tish was fantastisch als Sandy, maar jij was net zo fantastisch als Rizzo.’

‘Omdat ik danslessen heb gehad en een beetje kan zingen.’

‘Je zingt hartstikke goed, en je speelde het ook hartstikke goed. Op Allies feest moet je